

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Nicolae Gordilă și Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Eremciuc Ghenadie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 11 martie 2013, în cauza penală privindu-l pe

***Buga Igor Ion**, născut la 01 decembrie 1970, originar și domiciliat în mun. Bălți, str. M. Sadoveanu, 42, ap.4.*

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1.instanța de fond: 23.03.2011- 09.12.2011

2.instanța de apel: 13.02.2012 - 04.04.2012, 09.01.2013 – 11.03.2013

3.instanța de recurs (ordinar):08.10.2012 – 04.12.2012,11.06.2013 – 24.07.2013.

Asupra recursului ordinar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 09 decembrie 2011, Buga I. a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Prin aceeași sentință Buga Igor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitate cu acces la substanțe narcotice sau psihotrope, pe un termen de 2 ani.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial de sentințe, la pedeapsa aplicată, i-a fost adăugat și pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Leova din 25.08.2010, stabilindu-i-se pedeapsa definitivă de 4 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitate cu acces la substanțe narcotice sau psihotrope pe un termen de 4 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată sub formă de închisoare i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Buga Igor, în mod intenționat, urmărind scopul înfăptuirii circulației ilegale a substanțelor narcotice, a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, exprimată prin procurarea și păstrarea ilegală a substanțelor narcotice în proporții mari și fără scop de înstrăinare, a

căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, într-o zi ne stabilită de către organul de urmărire penală, a procurat și a păstrat ilegal la el acasă pe str. M. Sadoveanu, 42 ap. 4 substanțe narcotice sub formă de opiu acetilat, paie de mac și marihuana, depistate în cadrul percheziției din 26.10.2010 la domiciliul său, care conform raportului de expertiză nr. 841 din 29.10.2010 s-au dovedit a fi în ambele seringe, cu cantitatea de 12 ml. fiecare, a câte 2 ml. de soluție de opiu acetilat; în cantitate de 0,11 și 0,12 gr. (materie uscată), un pachet de polietilenă, în care se aflau paie de mac cu greutatea de 37,2 gr. și un pachet de hârtie în care se afla marihuana cu cantitatea de 1,24 gr., toate fiind incluse în lista substanțelor narcotice, a căror utilizare în scopuri medicinale este interzisă.

2.1. De către organul de urmărire penală, Buga I., a fost învinuit pentru faptul că, în mod intenționat și urmărind scopul înfăptuirii circulației ilegale a substanțelor narcotice, a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă, exprimată prin procurarea și păstrarea ilegală a substanțelor narcotice cu scop de înstrăinare și înstrăinarea ilegală a substanțelor narcotice, la o dată și un loc nestabilit de către organul de urmărire penală, ilegal a procurat substanțe narcotice în scop de înstrăinare și le păstra la domiciliul său, amplasat pe str. M. Sadoveanu, 42, ap. 4 din mun. Bălți, loc unde, la 04.10.2010, în scopul circuitului ilegal a substanțelor narcotice, contra plată, a sumei de 100 lei, i-a realizat cunoscutei sale Bugaicenco N., 1 ml. de opiu acetilat, iar la 26.10.2010 pe la orele 15:00, i-a mai realizat acesteia încă 2 ml. de opiu acetilat contra 20 dolari SUA.

3. Sentința nominalizată a fost contestată de către procuror, cu apel prin care a solicitat, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia, Buga I. să fie recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani;
- în baza art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare;
- în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani 6 luni închisoare;
- în baza art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al sentințelor, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a invocat că, probele acumulate pe episodul de înstrăinare a drogurilor sunt veridice și suficiente întru stabilirea vinovăției lui în baza art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal, stabilindu-i în rezultat pedeapsa închisorii reieșind din gravitatea faptelor imputate, personalitatea inculpatului, precedentele condamnări, inclusiv pentru fapte analogice, aflarea la moment pe rolul instanței de judecată încă a unei cauze omogene, ceea ce denotă caracterul stabil al acțiunilor criminale și ne dorința inculpatului de a se corecta, pedeapsa condiționată, stabilită lui de către instanță, ne atingându-și scopul de corectare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 04 aprilie 2012, apelul declarat de procuror a fost respins ca nefondat, cu menținerea hotărârii atacate fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului Buga Igor în baza art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal și achitarea lui de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal, iar la stabilirea pedepsei corect a ținut cont de prevederile art. 85, 90 Cod penal.

5. Acuzatorul de stat, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârea instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel.

În motivarea solicitărilor înaintate, recurentul a invocat că, sentința de achitare în baza art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal este una ilegală deoarece întregul volum probator, prezentat de partea acuzării, dovedește în totalitate, comiterea de către Buga I. a infracțiunii imputate, iar pedeapsa stabilită inculpatului în baza art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal cu aplicarea art. 90 Cod penal este neîntemeiată și ilegală.

În acest aspect, procurorul a invocat că, la adoptarea sentinței instanța de fond a neglijat totalitatea probelor acumulate de către partea acuzării, considerându-le ca fiind legale, din care raționament versiunea provocării infracțiunii, înaintată de către instanța de apel, fiind una fără suport probator.

De asemenea, recurentul a susținut că instanța de apel, la individualizarea pedepsei inculpatului Buga I. a neglijat explicațiile de la pct. 3 din Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.16 din 31.05.2004 „Cu privire la individualizarea pedepsei” deoarece inculpatul Buga I. fiind condamnat prin sentința Judecătorei Leova din 25.08.2010 în baza art. 217 alin. (3) lit. e) Cod penal, a comis repetat infracțiuni de același gen, fapt ce confirmă că pedeapsa stabilită prin aplicarea art. 90 Cod penal nu-și va produce efectul de reeducare a acestuia.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 04.12.2012, a fost admis recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 04 aprilie 2012 în latura stabilirii pedepsei în baza art. 217 alin. (3) lit. e) Cod penal și dispusă rejudecarea cauzei în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În partea achitării inculpatului Buga I. în baza art.217/1 al. (3) lit. c) CP recursul procurorului a fost respins ca neîntemeiat cu menținerea hotărârilor atacate.

În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a statuat că instanțele de fond și apel, corect au dedus că, învinuirea adusă lui Buga I. în baza art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal nu este bazată pe probe directe ce ar confirma vinovăția lui, iar potrivit art. 8 alin. (3), în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe admisibile, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

În acest aspect, instanța de recurs a conchis că în speța dată, temeiurile invocate în recurs, cu referire la ilegalitatea achitării inculpatului Buga I., au fost combătute prin materialele cauzei și totalitatea probelor acumulate și legal administrate.

Totodată instanța de recurs, casînd decizia instanței de apel în latura pedepsei, a conchis că, comportamentul inculpatului Buga I. până și după comiterea infracțiunii, în raport cu gravitatea și motivul acesteia, persoana acestuia, circumstanțele cauzei - au confirmat poziția părții acuzării, în rezultat, stabilindu-se că, instanța de apel examinând apelul declarat de partea acuzării, în latura pedepsei nu s-a clarificat dacă sunt circumstanțe relevante pentru aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal și a adoptat în acest sens o soluție neîntemeiată și neargumentată la modul cuvenit.

7. Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 martie 2013 a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Buga I. a fost condamnat în baza art. 217 alin. (3) lit. c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial de sentințe, la pedeapsa aplicată, i-a fost adăugată și pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Leova din 25.08.2010, stabilindu-i-se pedeapsa definitivă de 3 închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitate cu acces la substanțe narcotice sau psihotrope pe un termen de 3 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, fiind luat sub strajă din sala de judecată.

În rest, dispozițiile sentinței, fiind menținute.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel, a conchis că, instanța de fond nu a ținut cont de faptul, că Buga I. nu este la prima sa abatere penală, fiind anterior judecat de mai multe ori pentru infracțiuni similare, de asemenea n-a ținut cont de faptul, că pe parcursul judecării cauzei, acesta s-a eschivat de la prezentarea în judecată, ca urmare, prin încheierea instanței de judecată din 28.07.2011, fiindu-i schimbată măsura preventivă, cu anunțarea în căutare. (f.d.177).

În acelaș aspect, instanța de apel a menționat că, instanța nu a ținut cont de faptul, că prin sentința judecătorei Leova din 25.08.2010, Buga I. a fost condamnat în baza art. 217 al. (3) lit. e) Cod penal la 2 ani 6 luni închisoare, cu aplicarea art. 90 CP, fiindu-i suspendată executarea pedepsei pe termen de 1 an 6 luni, ulterior fiind condamnat în prezenta cauză la 09.12.2011.

Colegiul penal a reținut, că instanța de fond nu a dat suficientă eficiență prevederilor art. 7, 75, 61 Cod penal, fapt ce a dus la aplicarea unei pedepse ce nu se racorda la persoana inculpatului, la caracterul și gradul de pericol social al celor săvârșite de Buga I., la circumstanțele stabilite pe cauză, cât și la cadrul legal existent.

Totodată Colegiul a reținut că, la stabilirea pedepsei pentru Buga I., instanța de fond a nu a ținut cont de explicațiile ce se conțin în pct. 3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.16 din 31.05.2004 „ Cu privire la individualizarea pedepsei”, ne stabilind suficiente circumstanțe relevante ce ar putea servi pentru stabilirea pedepsei pentru cel vinovat cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

8. Decizia nominalizată este contestată cu recurs de acuzatorul de stat care, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la re judecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul critică hotărârile anterioare, considerându-le ca fiind ilegale, exprimându-și dezacordul față de menținerea hotărârii de achitarea

inculpatului Buga I., pe episodul privind infracțiunea prevăzută de art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal și față de aprecierea tuturor probelor prezentate de către partea acuzării pe acest episod.

9. Verificând argumentele recursului în raport cu actele cauzei Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Instanța de recurs verifică legalitatea hotărârilor atacate în limitele temeiurilor invocate de recurent.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului declarat în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Drept temei pentru declararea recursului, procurorul a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ce prevede o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, însă aceste temeiuri nu-și găsesc o reflectare în decizia contestată.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept prezente în cauza de pe rol, a respectat prevederile art. 436 CPP privind procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs, s-a condus de indicațiile instanței ierarhic superioare, care, sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului; și s-a pronunțat în limitele în care hotărârea a fost casată.

Colegiul menționează că instanța de apel preluând indicațiile CSJ, privind limitele judecării, cât și criteriile pentru individualizarea pedepsei pentru cel vinovat, a examinat cauza respectivă doar în limitele stabilite în decizia instanței ierarhic superioare, adică doar în ce privește stabilirea pedepsei pentru infracțiunea prevăzută de art. 217 al. (3) lit. e) Cod penal.

După cum s-a remarcat anterior, instanța de apel a stabilit inculpatului, prin rejudecarea cauzei, o altă măsură de pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută de art. 217 alin.(3) lit. c) CP soluție care nu se atacă nici de procuror nici de inculpat. Astfel soluția instanței de apel în această parte este acceptată de ambele părți ca legală și întemeiată.

Deci, criticele formulate de procurorul recurent, prin care se susține că Buga I. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217/1 alin. (3) lit. c) Cod penal, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța apel și recurs, cărora instanța de recurs prin decizia din 04 decembrie 2012, devenită irevocabilă, le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, a cărei reluare nu se mai impune.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursului, se evidențiază că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or, reaprecierea probelor în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform concluziei Curții Europene pentru Drepturile Omului (Hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, *cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

